

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119013994
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3119013994.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Mariána Dunčka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.mája 2020 prejednal odvolanie obžalovaného

Q. F.,

nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., L. T. XXXX/X,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn. 8T/6/2019 zo dňa 20.novembra 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného Q. F. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.novembra 2019, sp. zn. 8T/6/2019 bol obžalovaný Q. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v čase cca o 01.00 h dňa 30.03.2018 na ulici C. v Trenčíne pred pohostinstvom MAMUT pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej výmene názorov fyzicky napadol poškodeného C. D. tak, že ho udrel päťou do tváre, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, po čom ho obvinený kopol do oblasti tváre a spôsobil mu tak zranenia zlomeninu vonkajšej steny čelustnej dutiny vľavo, zmliaždenie tváre obojstranne, zmliaždenie a odreninu nosa, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu vo FN v Trenčíne s dobou liečenia minimálne 34 dní a dobou práceneschopnosti 40 dní, pričom poškodený bol obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu 16 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona a v spojení s § 41 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok. Podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona výkon tohto trestu mu bol podmienenčne odložený a podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona mu súd ustanovil skúšobnú dobu probačného dohľadu dva roky. Podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 51 odsek 3 písmeno b), odsek 4 písmeno e) Trestného zákona mu súd uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok v skúšobnej dobe probačného dohľadu a povinnosť spočívajúcu v príkaze verejne sa v skúšobnej dobe probačného dohľadu ospravedlniť poškodenému C. D., nar. XX.XX.XXXX v H. nad H., trvale bytom U. N., prechodne bytom U., Na F. XX.

Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním obžalovaný. Svoje odvolanie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu. V písomných dôvodoch poukázal na články 1, a 2 Ústavy SR, § 119, § 126, § 138 Tr.por. a článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a slobodách. Zdôraznil, že rekognícia je špecifickou formou výsluchu a jej zmyslom je, aby poznávajúca osoba znovu opoznala konkrétnu osobu al. vec. Poznávajúca osoba ale musí osobu al. vec, ktorej totožnosť má byť zistená najprv popísať. Až potom sa môže poznávajúcej osobe ukázať poznávaná osoba a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku. Zákon pripúšťa aj rekogníciu podľa fotografií, avšak evidentne je rekognícia in natura vierohodnejšia, k rekognícii podľa fotografií sa

pristupuje len vtedy, ak rekogníciu in natura nie je možné vykonať. Neprichádza do úvahy rekognícia in natura, ak už bola vykonaná rekognícia podľa fotografií. Ako vyplynulo zo záznamu polície z 30.03.2018 príslušníci policajného zboru ukázali fotografiu obžalovaného poškodenému, čiže vykonali rekogníciu v rozpore s Trestným poriadkom, čo skonštatoval aj prokurátor. Súd v odôvodnení tiež uvádza, že obvineného svojou výpoveďou usvedčuje poškodený C. D., svedkovia D. D. a svedok M. N.. Ani jeden z nich však obžalovaného nikdy pred tým nevidel, nepoznal a nevedel jeho priezvisko a meno. Ani jeden z nich ani potrebné nepopísal obžalovaného a nebol im ani obžalovaný ukázaný in natura. So všetkými svedkami mala byť vykonaná rekognícia. Rekognícia s poškodeným D. je nezákonná, so svedkami N. a D. nebola vykonaná žiadna. Napriek tomu sa v rozsudku súd uvádza, že poškodený aj svedkovia jednoznačne opoznali obžalovaného ako páchatela skutku. Opoznanie menovanými vykonané v súdnej sieni bez akejkoľvek dôkaznej hodnoty, obžalovaný sedí na lavici obžalovaných je tým označený za páchatela. Z výpovede svedka D. v prípravnom konaní nevyplýva, kto ho napadol, jeho popis páchatela je veľmi strohý, nejasný, nie je z neho zrejmé, že ide o obžalovaného. Jeho výpoveď je nepresvedčivá a nepreukázaná, nebol spôsobilý uviesť, či ho páchatel uderil rukou alebo nohou. Absentujú dôkazy o útoku obžalovaného. Ani z výpovede svedkov N. a D. nevyplývalo, že by páchatelom skutku mal byť obžalovaný. Nimi podaný popis páchatela je stručný a nie je možné ustáliť podľa neho kto napadol poškodeného. Obvinený doposiaľ nebol nijako a nikým identifikovaný, to že mal na bunde krv poškodeného sama o sebe neznamena, že poškodeného aj napadol. Na mieste činu bolo asi 15 osôb. Išlo tam o vzájomné napádanie a súčasne aj obranu. Pochybnosti o vine obžalovaného sú neodstrániteľné. Každú pochybnosť je potrebné vykladať v prospech obžalovaného. Poukázal na nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS36/2010. Súd sa dôsledne neriadil ustanovením § 168 Tr.por., jeho rozhodnutie je nepresvedčivé, arbitrárne, nedôvodné. Navrhol zrušiť rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Odvolanie doplnil cestou svojej obhajkyne. V doplnení odvolania uviedol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Napadnutý rozsudok je nezákonný, jeho odôvodnenie nepresvedčivé, nepreskúmateľné. Poukázal na čl. 46 Ústavy SR, rozhodnutia IV.ÚS 115/03, III. ÚS 209/04 a I.ÚS 110/07. Nedošlo v konaní k odstráneniu rozporov vo výpovediach svedka a poškodeného a svedkov M. N. a D. D. v tom, čo vypovedali pred vznesením obvinenia a po vznesení obvinenia. Odcitoval výpovede svedka a poškodeného C. D., pričom ich označil za nekonzistentné. Odcitoval aj výpovede svedkov M. N., a D. D., či C. U.. Poukázal na ustanovenia § 1 a § 2 ods. 5, ods. 10, ods. 14, ods. 18 Tr.por. Obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, vina mu však musí byť dokázaná spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie, teda rozhodnúť v prospech obvineného. Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy. Zaoberal sa len dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, nerozoberal už výsluchy svedkov z prípravného konania a nevysporiadal sa s rozporom v týchto výpovediach. Poškodený vo svojej výpovedi zo dňa 01.04.2018 neuvádzal, že by niekto do neho kopal, uviedol až vo výpovedi zo dňa 14.12.2018, že do neho niekto kopal mu povedali kamaráti. Táto jeho výpoveď je teda jednoznačne účelová. Poškodený tiež zámerne neuvádza vo svojich výpovediach, že si dal dole okuliare a išiel za útočníkom. Výpovede poškodeného a svedkov M. N. a D. D. sú nevierohodné a nekonzistentné. Teda prvostupňový súd tieto nesprávne vyhodnotil ako vierohodné a výpoveď svedka U. ako účelovú. Je treba zdôrazniť, že všetci účastníci konfliktu boli pod vplyvom alkoholu. Namieta tiež nedostatočné ustálenie osoby, ktorá ako prvá napadla iného. Osoba páchatela nebola v konaní stotožnená zákonným spôsobom, nebola preukázaná subjektívna stránka žalovaných trestných činov, ani objektívna stránka. Z výpovedí svedkov jednoznačne vyplýva, že išlo ruvačku. Celý konflikt začal C. D.. Poukázal na ustanovenia § 25 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr.zák., či rozhodnutie R18/1996, alebo uznesenie Krajského súdu Trenčín sp.zn. 3To/14/2019. Navrhol rozsudok zrušiť a to v zmysle zásady in dubio pro reo a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

K odvolaniam obžalovaného sa písomne vyjadril aj prokurátor, ktorý uviedol, že obžalovaný je zo žalovaného skutku usvedčovaný svedeckými výpoveďami svedkov D., N. a D., nepriamo aj znaleckými posudkami z odboru zdravotníctva, či odboru kriminalistika, zápisnicou o vydaní veci, či o ohliadke veci s fotodokumentáciou a lekárskou správou. Rekognícia nebola vykonaná v konaní pred súdom a preto námietky k nej obžalovaným vznesené nie sú dôvodné. Navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí obhajcovia obžalovaného na dôvodoch odvolania zotrvali. Prokurátorka považovala odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a navrhla toto zamietnuť podľa § 319 Tr.por.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

K námietkam obžalovaného uvedeným v odvolaní ohľadom viny týkajúcich sa rekognície vykonanej v prípravnom konaní krajský súd uvádza nasledovné. Účelom obsahu ustanovenia § 126 Tr. por. o rekognícii je, aby tento dôkazný prostriedok bol vykonaný spôsobom, aby výsledky takéhoto dokazovania mohli slúžiť najmä súdu pre správne rozhodnutie v prípadoch, ak totožnosť nejakej osoby nie je známa. Rekogníciou ustálená totožnosť osoby v prejednávanej veci páchatel'a trestného činu preto nesmie vzbudzovať pochybnosti o „výsledku“ takéhoto dokazovania. Je pritom nepochybné, že „objektivitu“ výsledku rekognície je možné preskúmať najmä porovnaním ústneho opisu takejto osoby opoznávacou osobou, a následným jej označením. Poškodený v danom konkrétnom prípade popísal podozrivú osobu najskôr tak, že išlo o mladíka 18-19 ročného, ktorý mal vetrovku čiernej farby s krikľavými ťlakmi /č.l.30/. V neskoršej výpovedi doplnil, že útočník mal na vlasoch blond melír, chudú tvár, pričom bol jediný zo skupiny osôb prítomných na mieste činu čo mal melír vo vlasoch / č.l.38/.

Rekognícia s poškodeným bola vykonaná ukázaním mu fotoalbumu, kde boli zobrazené tváre podozrivých osôb. V spisovom materiáli na č.l.58-59 opoznal osobu obžalovaného ako osobu, ktorá ho napadla. Takto vykonanú rekogníciu nemožno spochybniť iba preto, že poškodenému /ktorý pred skutkom obžalovaného nepoznal/ uviedli meno útočníka po miestnom zisťovaní poverení príslušníci Policajného zboru, ako to vyplynulo z úradného záznamu na č.l . 2. K tomuto úradnému záznamu je však potrebné na objasnenie uviesť, že svedok N. našiel na mieste činu mobilný telefón pritom, ako hľadal okuliare poškodeného v tráve. V tom čase tam prišla polícia a zisťovala okolnosti skutku, pričom poškodený bol odvezený sanitkou na ošetrovanie. Svedok N., ako to vyplynulo z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 09.10.2019 ukázal polícii osobu, ktorá napadla poškodeného, teda osobu obžalovaného, tohto policajti odfotili. Následne nájdený mobil bol odovzdaný polícii, pričom svedok mal vedomosť, že telefón patril obžalovanému. Obžalovaný aj následne telefón prišiel hľadať na políciu. Nemožno spochybniť rekogníciu vykonanú s poškodeným iba preto, že mu polícia ukázala podozrivú osobu v telefóne, najmä ak to bolo potom, ako aj sám poškodený aj svedok N. podozrivú osobu vopred popísali, a daný úkon bol robený v súvislosti so zisťovaním majiteľa nájdeného telefónu.

Rekognícia je zvláštnou formou výsluchu svedka a jej zmyslom je, aby stotožňujúca osoba znovu poznala konkrétnu osobu, ktorej opoznanie je dôkazne významné. Opozňavajúca osoba tak koná na základe skutočností, ktoré sama bezprostredne vnímala svojimi zmyslami. Rekogníciu osoby možno vykonať dvoma spôsobmi a to „in natura“ alebo podľa fotografií. Rekognícia má zásadne dve fázy. Najprv ide o opis stotožňovanej osoby alebo veci získaný od svedka jeho výsluchom, a až potom je možné svedkovi osobu ukázať, a to spravidla medzi niekoľkými osobami podobného vzhľadu. Rekognícia „in natura“ je nutná všade tam, kde takú osobu je možné zistiť. Rekognícia podľa fotografií je možná v prípade, že predchádzajúci postup nie je možný napríklad preto, že podozrivá osoba nie je zistená.

Ak porovnanie na základe rekognície je v dostatočnej miere možné výsledok takéhoto dôkazného prostriedku je postačujúci pre usvedčenie páchatel'a. Tento záver platí o to viac, ak samotný poškodený na hlavnom pojednávaní toto s určitosťou potvrdil, ako to vyplynulo zo záznamu z hlavného pojednávania zo dňa 20.10.2019.

Poškodený vo svojich výpovediach v prípravnom konaní popísal osobu podozrivú z útoku, jej meno však uviesť nevedel, a tiež ho pred skutkom nepoznal, preto s ním správne policajný orgán urobil rekogníciu podľa fotografií vo fotoalbe. Nedá sa tento úkon spochybňovať iba tým, že nebola vykonaná so všetkými svedkami. Je logický postup polície po bitke pri účasti viacerých osôb, že táto zisťuje identifikačné údaje osôb na mieste činu prítomných, za účelom stotožnenia páchatel'a / páchatel'ov/ útoku. Ak polícia vykonala opoznanie páchatel'a len poškodeným, a nie aj s ostatnými svedkami na mieste činu prítomnými, takémuto postupu nie je možné nič vytknúť. Konanie polície vychádzalo aj z toho, že mali ohlásenú aj stratu mobilného telefónu v čase skutku, ktorý našiel svedok M. N., a následne riadne odovzdal polícii.

V súlade s týmito v podstate zhodnými výpoveďami svedkov je aj na čl. 82-84 znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, z ktorého vyplynulo, že na bunde zaistenej u obžalovaného /čl. 86/ sa našla DNA zmiešaného biologického materiálu - krvi, pochádzajúceho od dvoch

osôb a to poškodeného a obžalovaného. Z uvedeného vyplýva, že medzi obžalovaným a poškodeným muselo dôjsť ku kontaktu násilnému, keďže išlo o zaistenie vzorky krvi. Nie bez povšimnutia musí zostať, že uvedená bunda patriaca obžalovanému /čl.92/ absolútne zodpovedá popisu, aký uviedli svedkovia o bunde, ktorú mal oblečenú útočník. Hoci obžalovaný namieta, že na mieste činu bolo 15 osôb, a išlo o vzájomné napádanie uvedené nebolo z vykonaného dokazovania vôbec preukázané, žiadna iná osoba nebola so zranením odvezená na ošetrovanie okrem poškodeného. Nemožno tiež opomenúť fakt, že na mieste činu bol okrem okuliarov poškodeného nájdený aj mobilný telefón obžalovaného. Preto teória u ruvačke argumentovaná obžalovaným nemôže obstáť.

Poškodený a svedkovia M. N. a D. D. vypovedali v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní zhodne, že zranenie poškodeného spôsobil obžalovaný, čo videli na vlastné oči. Ich výpovede korešpondovali aj navzájom, a boli v zhode aj so znaleckými posudkami tak znalca z odboru zdravotníctva, ktorý potvrdil, že zranenia poškodeného vznikli mechanizmom ako uvádzal poškodený a znalcov z odboru kriminalistickej identifikácie, z ktorého vyplynulo, že na vetrovke obžalovaného bol biologický materiál poškodeného, pričom samotný obžalovaný nevedel hodnoverne vysvetliť prítomnosť tohto materiálu na jeho vetrovke, nakoľko konflikt s poškodeným popiera. Po svojom zadržaní uviedol len, že v predmetný deň mal konflikt, ale s inou osobou nie s poškodeným.

Z listinných dôkazov jednoznačne vyplynulo zaistenie vetrovky obžalovaného a jej následné znalecké skúmanie. Nie je možné tiež namietať, že polícia identifikovala páchatelov - podozrivé osoby z miesta činu v záujme objasnenia veci, najmä s poukazom na skutočnosť, že poškodený skončil hospitalizovaný v nemocnici. Poškodený tvárou v tvár opoznal obžalovaného aj na hlavnom pojednávaní a potvrdil, že je to osoba, ktorá ho napadla. Išlo pritom o úkon po zákonom poučení svedka, ktorý bol poučený, že je povinný vypovedať pravdu a nič nezamieňať. Takýto úkon nemôže byť spochybňovaný tým, že obžalovaný sedí na lavici obžalovaných, najmä ak už bol opoznaný aj v prípravnom konaní poškodeným, a ak takýto úkon poškodená osoba musí urobiť po traumatickom zážitku z predchádzajúceho napadnutia, čo určite pre poškodeného nie je jednoduché. Navyše neboli zistené žiadne skutočnosti, že by sa obžalovaný s poškodeným pred skutkom poznali, a teda ani žiaden relevantný dôvod, prečo by si mal uvedené skutočnosti poškodený vymyslieť.

Z vyššie uvedeného potom nemožno dať za pravdu pochybnostiam vysloveným v odvolaní obžalovaného o komplexnosti vykonanej rekonštrukcie iba podľa opoznávaní páchatelov z fotografie. Navyše ak táto nie je jediným dôkazom usvedčujúcim obžalovaného z daného skutku.

K námietkam obžalovaného, že svedkovia nepopísali obžalovaného je potrebné uviesť, že svedok M. N. v prípravnom konaní popísal útočníka ako blondiaka chalanu okolo 20 rokov, chudšieho, mal oblečenú bundu s tyrkysovým pásom / čl. 47/. Svedok D. D. /na čl. 52 / uviedol, že útočník bol chlapec, čo mal blond vlasy alebo melír a svetlú bundu. Nemožno akýkoľvek popis zo strany svedkov hodnotiť ako veľmi stručný, nakoľko svedkovia po riadnom zákonom poučení vypovedali tak, ako udalosti vnímali svojimi vlastnými zmyslami. Ich výpovede spochybňovať v tom, v akom rozsahu boli svedkami veci vnímané nie je možné akceptovať. Svedok D. na čl. 52 jednoznačne uviedol, že videl ako poškodený dostal kopanec do hlavy. Tohto presne popísal tak, ako je vyššie uvedené. Tiež nemožno prehliadnúť, že identifikácia útočníka bola evidentne daná aj tým, že jedine obžalovaný mal melír na vlasoch na čom sa svedkovia zhodli a tiež farebnú bundu, ktorú si zapamätali. Teda neobstojí absolútne tvrdenie obžalovaného v odvolaní, že svedok D. nevidel, ako došlo k útoku.

Namietaniu výpovedí svedkov, ktorí usvedčujú obžalovaného zo skutku uvedeného v odvolaní obžalovaného nemožno prisvedčiť. Výpovede svedkov, ktorí usvedčujú obžalovaného sú konzistentné, v podstatných pre usvedčenie obžalovaného dôležitých okolnostiach zhodné s tým ako svedkovia po zákonom poučení vypovedali v prípravnom konaní, a sú zhodné a korešpondujú aj navzájom. Pritom je potrebné brať do úvahy aj zhodu ich výpovedí s ostatnými vo veci produkovanými dôkazmi, či už listinnými alebo znaleckými posudkami. Toto súd prvého stupňa zohľadnil a výpovede svedkov správne posúdil. Na spochybňovanie výpovedí nestačí len ničím nepodložený vnútorný pocit obžalovaného.

Súd prvého stupňa v písomnom odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne dostatočne a presvedčivo uviedol svoje skutkové úvahy vyplývajúce z hodnotenia dôkazov tak, že mal za jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania voči poškodenému, teda, že naplnil všetky zákonné znaky žalovaných trestných činov, a na toto odôvodnenie aj krajský súd v plnom

rozsahu poukazuje. V žiadnom prípade takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno označiť za arbitrárne. Súd prvého stupňa tu podrobne vysvetlil, ktoré dôkazy bral za hodnoverné, z akých dôvodov, a svoje právne úvahy aj dostatočne presvedčivo právne zdôvodnil. Správne preto súd prvého stupňa uznal obžalovaného vinným, pretože bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Odvolačný súd následne preskúmal aj výrok o treste, pričom zistil, že trest, ktorý bol súdom prvého stupňa obžalovanému uložený za použitia § 38 ods. 2 Tr.zák. bližšie dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, keďže obžalovanému neboli zistené žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti v trvaní 1 rok, podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky plne zodpovedá požiadavkám a kritériám uvedeným v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. , ktoré upravujú účel trestu. Zároveň takýto trest zodpovedá aj zásadám generálnej a individuálnej prevencie, a je aj trestom primeraným a spravodlivým, postačujúcim na nápravu a prevýchovu obžalovaného. Na posilnenie jeho účelu súd uložil obžalovanému aj probačný dohľad v trvaní 2 roky, zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, a povinnosť verejne sa ospravedlniť poškodenému. Uvedené inštitúty umožnia obžalovanému preukázať schopnosť viesť riadny život.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.